

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (15) - Samuel Ridout

Altarul tămâiei

Versete călăuzitoare: Exodul 37.25-29

Exodul 37.25-29: Și a făcut altarul tămâiei din lemn de salcâm; lungimea lui era de un cot și lățimea lui de un cot; era pătrat; și înălțimea lui, de doi coți; coarnele lui erau din el. Și l-a îmbrăcat cu aur curat, capacul lui, și pereții lui de jur-împrejur, și coarnele lui. Și a făcut pe el o bordură de aur, de jur-împrejur. Și a făcut două verigi de aur pentru el sub bordura lui, pe cele două părți laterale ale lui, pe cele două muchii ale lui, ca suporturi pentru drugii, ca să-l poarte cu ei. Și a făcut drugii din lemn de salcâm și i-a îmbrăcat cu aur. Și a făcut untdelemnul ungerii sfinte și tămâia plăcut mirositoare, curată, după arta celui care face mir.

Introducere

Am ajuns acum la ultimul obiect al Locului sfânt în ordinea construirii, altarul de aur al tămâiei. Acesta era făcut din lemn de salcâm și acoperit cu aur curat. Baza sa era un pătrat cu laturile de un cot și înălțimea sa era de doi coți. Prin urmare, era cel mai înalt dintre cele trei obiecte din Cortul întâlnirii, cu o jumătate de cot mai înalt decât masa și chivotul legământului (deși nu cunoaștem dimensiunea sfeșnicului). Avea coarne la cele patru colțuri. Cel puțin așa concluzionăm din descrierea altarului arderii de tot (Exodul 38.2), deoarece pentru altarul tămâiei propriu-zis nu este precizat numărul de coarne. Avea, de asemenea, o bordură de aur pe toată marginea superioară, precum și două verigi de aur sub ea, pe laturile opuse, pentru fiecare dintre drugii. Însă, numărul de verigi este de asemenea incert, iar unii cred că erau doar două în total, plasate în colțuri diagonal opuse. Cu toate acestea, prin analogie cu Chivotul Legământului și cu masa, pare de asemenea posibil - deși expresia este diferită - să fi existat două verigi *pe fiecare* dintre cele două laturi, ceea ce face un total de patru. Putem învăța ceva mai mult din tăcerea cu privire la numărul de coarne și verigi atunci când ajungem să luăm în considerare semnificația lor spirituală.

Acest altar a fost așezat în fața perdelei, între sfeșnicul de la sud și masa de la nordul Locului sfânt. A fost numit „altarul de aur” - fără îndoială pentru a-l deosebi de altarul de jertfă de aramă din curtea exterioară. Este numit și „altarul tămâiei”, ceea ce indică scopul său. Pe coarnele sale se puneau sângele jertfei pentru păcat pentru păcatul preotului și, de asemenea, pentru cel al întregii adunări (Leviticul 4.7,18). În afară de aceasta, acest lucru se făcea o dată pe an, în marea zi a ispășirii (Leviticul 16.18). Utilizarea sa permanentă era pentru arderea tămâiei rânduite de divinitate, dimineața și seara, în legătură cu pregătirea candelor (Exodul 30.7,8). Se pare că a fost folosit ca loc de refugiu (1 Împărați 1.50 – de altfel, în acest loc ar putea fi vorba și de altarul arderilor de tot).

Materialele – dumnezeirea și umanitatea Domnului Isus în închinare

Ajungem acum la semnificația spirituală a altarului. După cum am învățat deja, lemnul de salcâm vorbește despre umanitatea desăvârșită a Domnului nostru Isus și aurul despre gloria Sa divină. Vom vedea cât de potrivite sunt aceste materiale, și anume, în prezentarea dumnezeirii și umanității Sale în legătură cu jertfele de laudă și închinare despre care vorbește arderea tămâiei: că Hristos aduce lauda Sa și a poporului Său înaintea lui Dumnezeu.

Altarul tămâiei

Pentru a ilustra locul pe care îl ocupă umanitatea Domnului în închinare, putem lua ca exemplu rugăciunea Sa de mulțumire la mormântul lui Lazăr: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat; *Eu* dar știam că întotdeauna Mă ascuți, însă pentru mulțimea care stă împrejur am spus, ca să creadă că *Tu* M-ai trimis” (Ioan 11.41,42). Cu doar puțin timp înainte, El plânsese din cauza morții lui Lazăr, arătându-Și în aceasta compasiunea Sa desăvârșită și tandru-umană. Iar acum, în lucrarea Sa de înviere a morților, El Își arată dependența față de Tatăl Său.

Și într-un alt pasaj din Scriptură, aurul este scos în evidență: „În timpul acela, Isus, răspunzând, a spus: «Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.»” Și mai departe spune: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât Tatăl” (Matei 11.25-27). Acest lucru indică dumnezeirea Sa – „tainele mai înalte” ale slavei Sale, care depășesc capacitatea de înțelegere a creaturii. Dar, așa cum aurul altarului acoperea lemnul de salcâm și nu era separat de el, tot așa noi putem într-adevăr distinge, dar nu separa cele două naturi ale Domnului nostru sfânt.

În marea rugăciune de Mare Preot a Domnului nostru din Ioan 17 găsim această legătură dintre aur și lemnul de salcâm, într-un mod în care aurul iese în evidență în mod deosebit. El vorbește acolo despre faptul că a împlinit lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o să o facă și imediat cere să fie glorificat cu slava pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17.4,5).

Este bine să ne amintim că, deși adresarea Domnului către Tatăl aici este de pe pământ, ea nu a suferit nicio schimbare prin înălțarea Sa în cer: „Isus Hristos este același ieri și astăzi și în veci” (Evrei 13.8). Tot ceea ce L-a marcat în starea Sa de smerenie rămâne veșnic adevărat despre El. „Coroana (bordura)” de aur din jurul altarului ne face să ne gândim că El este acum „încununat cu glorie și onoare” în locul unde trebuie să urce cererile și închinarea în legătură cu altarul tămâiei. Acest pasaj ni-L arată pe Domnul, care a fost smerit puțin printre îngeri din cauza suferinței morții (despre aceasta vorbește lemnul de salcâm), încununat cu glorie și onoare. Divinitatea Sa „glorifică”, ca să spunem așa, umanitatea Sa desăvârșită: coroana de aur curat îi împodobește capul.

Hristos pentru noi în cer

Ca Cel înviat și glorificat, El este acum pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu, unde Își aduce laudele Sale în asociere cu și pentru poporul Său răscumpărat cu sânge, mărturisind numele nostru și prezentându-l în toată valoarea și mireasma Numelui Său. Câteva pasaje biblice pot ilustra acest lucru: „Cine este cel care condamnă?” Acesta este răspunsul la întrebarea: „Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” Răspunsul complet este: „Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă?” (Romani 8.33,34). Împărțirea versetelor face ca ceea ce urmează, care are legătură cu subiectul nostru de față, să fie oarecum neclar. Contextul este următorul: „Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” (Romani 8.34,35). Răspunsul măreț la prima întrebare era: „Dumnezeu este Cel care îndreptățește” - cine mai poate condamna? Nimeni! Pentru că Dumnezeu este Judecătorul tuturor și, dacă El a luat măsuri în har infinit pentru păcătoșii pierduți și vinovați care cred în Fiul Său, atunci nicio creatură din întregul univers nu poate face altceva decât să mărturisească dreptatea și bunătatea Lui în toate acestea.

A doua întrebare este: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?”, iar răspunsul este, ca și cum ar fi prefixat la ea: Hristos a murit - în aceasta dreptatea divină a fost pe deplin

Altarul tămâiei

satisfăcută. El a fost înviat - în aceasta Dumnezeu a făcut cunoscut acceptarea lucrării perfecte a Fiului Său iubit. El se află chiar la dreapta lui Dumnezeu - niciun loc în ceruri nu este prea înalt pentru acest Cel care S-a smerit până la moarte de dragul nostru. Și El se folosește pe Sine Însuși pentru noi, prezentându-Se ca garant și martor al acceptării veșnice a poporului Său slab. Cât de strâns legate sunt toate acestea - moartea Sa, învierea Sa și locul Său la dreapta lui Dumnezeu, toate sunt legate de mijlocirea Sa a-tot-suficientă pentru noi. Ce putere, viclenie și răutate a vrăjmașului, ce necaz sau persecuție ar putea să ne despartă de dragostea lui Hristos? Cu o bucurie exuberantă, apostolul exclamă: „În toate acestea suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8.37). Și încheie cu o revărsare magnifică, din care se ridică spre Dumnezeu mireasma unui nor de tămâie: „Pentru că sunt convins că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8.38,39).

În acest context, există un alt pasaj: „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). Chiar dacă Îl vedem aici ca preot, este totuși în legătură cu mijlocirea despre care vorbește altarul de aur. Poporul Său este văzut în pustie și este astfel expus la tot felul de ispite, încercări și provocări din partea lui satan. Dar El „poate”, puterea Lui este desăvârșită și, prin urmare, El îi mântuiește „până la desăvârșire” (adică până la ultimul pas al încercării din pustie) pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El. „Până la desăvârșire” nu înseamnă: din adâncurile în care se află cel mai rău păcătos - oricât de prețios ar fi acest fapt -, ci: „până la capăt”, indiferent ce ne rezervă viitorul. Astfel, altarul tămâiei, vorbind despre slava lui Hristos, este în același timp garanția siguranței eterne a poporului Său. Cât de potrivit este că lauda poporului stă în legătură cu acest altar.

Dimensiunile – referiri la desăvârșirea lui Hristos

Revenind acum la trăsăturile distinctive ale altarului, observăm mai întâi dimensiunile sale. Baza sa era pătrată. Laturile erau lungi de un cot, iar înălțimea sa era de două ori mai mare. Aceste dimensiuni diferă de cele ale chivotului și ale mesei. Chivotul avea o lățime și o lungime de doi coți și jumătate, iar masa măsoară 2 x 1 coți. Ambele erau înalte de un cot și jumătate, în timp ce înălțimea altarului tămâiei era de doi coți. În ceea ce privește partea de sus a altarului, forma sa perfect pătrată sugerează perfecțiunea Domnului nostru ca un canal pentru lauda lui Dumnezeu. Totul la El era „pătrat”, la fel ca și cetatea cerească în care, la urma urmei, sunt reprezentate desăvârșirile Sale (Apocalipsa 21.16). Dimensiunea de un cot poate să ne amintească de unicitatea divină revelată în „Omul Hristos Isus”. Cât de bine este ca toate laudele și rugăciunile sfinților să ajungă înaintea lui Dumnezeu potrivit naturii perfecte și valorii infinite a Fiului lui Dumnezeu. Laudele și rugăciunile noastre pot fi slabe și imperfecte, dar ele sunt legate de Cel care are o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu.

Lipsa indicării numărului de coarne – închinarea în prezența lui Dumnezeu

Am observat că numărul de coarne și, de asemenea, numărul verigilor de aur nu este clar precizat. Se bănuiește că, la fel ca și în cazul altarului de aramă, au fost patru din fiecare. Dar oare nu putem vedea ceva semnificativ și în tăcerea Scripturii în această privință? Am avut deja ocazia să observăm că patru este numărul pământului, al creaturii, al încercării și, adesea, al slăbiciunii. Altarul tămâiei vorbește despre Hristos ca fiind canalul și puterea spre lauda cerească. Și în aceasta pământul nu joacă niciun rol. Lauda are loc în Locul sfânt, în prezența lui Dumnezeu, și

Altarul tămâiei

chiar dacă altarul, pentru a se adapta la condiția poporului, nu se afla în Sfânta Sfintelor, este evident că închinarea, în sensul ei deplin, are loc în prezența directă a lui Dumnezeu. Două pasaje din Scriptură, care au legătură cu tămâia, vor confirma acest lucru:

În Leviticul 16.2,12, Dumnezeu îi interzice lui Aaron să intre „oricând” în Sfânta Sfintelor. El nu poate face acest lucru decât o singură dată pe an, și atunci cu sângele jertfei pentru păcat și cu un nor de tămâie din cădelniță. Detaliile acestui lucru, atât de bogat în conținut, le vom examina mai târziu, când, dacă va fi voia Domnului, vom ajunge la examinarea serviciului preoțesc. Deocamdată, să ne mulțumim să spunem că această cădelniță era adusă în Sfânta Sfintelor și acolo corespundea, ca să zicem așa, altarului tămâiei.

Al doilea pasaj din Scriptură (Evrei 9.3-4) clarifică și mai mult acest lucru. Epistola către Evrei privește perdeaua ca fiind ruptă prin jertfa desăvârșită a lui Hristos. „Calea spre Sfânta sfintelor” este acum arătată. În schimb, sub Lege, perdeaua făcea o despărțire. Doar o dată pe an, numai marelui preot i se permitea să intre în acea prezență îngrozitoare - pentru că era foarte sfântă - cu sângele jertfei și cu tămâia. De aceea, în enumerarea diferitelor obiecte ale „cortului din față” - contraimagea celui adevărat - altarul tămâiei este omis în mod unic în felul lui, iar în locul lui găsim în Sfânta Sfintelor „tămâietoarea de aur”. În Ziua Ispășirii, când preotul intra în Sfânta Sfintelor, el prezenta într-un anumit sens adevărul că altarul tămâiei era pentru locul ceresc. Dar pentru că altarul a rămas în afara perdelei, se vorbește în schimb de tămâietoarea de aur. Astfel, însăși tăcerea Cuvântului lui Dumnezeu în acest loc este foarte instructivă.

Nu avem aici cheia pentru a înțelege de ce nu este menționat numărul de coarne? În cazul altarului de aramă, s-a spus în mod categoric că erau patru, căci nu există nicio îndoială că ispășirea, despre care vorbește acest altar, are un aspect pământesc și mondial. În schimb, coarnele de aici, din Locul Sfânt, dau mărturie despre sângele jertfei pentru păcat, care se afla pe el (Leviticul 4.18). Dar ele nu sunt în legătură cu ispășirea (în afară de faptul că rodul lor este prezentat acolo), ci de intrarea măreață și de închinarea Domnului nostru Isus Hristos. Coarnele erau vârfurile colțurilor și astfel subliniau desigur semnificația întregului altar. În acest fel, ele vorbesc despre puterea Domnului nostru divin, pe care o folosește în mod eficient ca Mijlocitor al poporului Său și ca Aducător al închinării lor. Atenția este astfel îndreptată asupra acestui fapt și nu asupra nevoilor sau a poziției pământești a sfinților, care ar fi sugerat-o menționarea numărului patru. Numărul patru lipsește, de asemenea, și cu privire la verigile altarului. Cu siguranță că există o semnificație în faptul că numărul pământului nu se găsește exact acolo unde ne-am fi așteptat în mod natural să fie.

Înălțimea și sângele – închinare prin El

Înălțimea de doi coți subliniază, desigur, de asemenea, caracterul ceresc al altarului. A se închina, adică a atribui toată onoarea și gloria numai lui Dumnezeu, este cea mai înaltă activitate a unei creaturi. De aceea, Hristos, adevăratul altar, S-a înălțat în cea mai înaltă glorie, „mai presus” de toate lucrurile de pe pământ și din cer, și, ca Inițiator al laudelor poporului Său, El prezintă în mod divin gloria lui Dumnezeu.

Lauda de acolo este „prin El” (Evrei 13.15). Astfel, El suplinește orice ritualism și „închinare îndărătnică” în lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Legate de chivotul legământului sunt adevărurile despre primire, îndreptățire și intrare. Nu ar putea jumătatea de cot, cu care altarul tămâiei se înălța deasupra chivotului legământului, să sugereze că va veni o vreme în care chiar și aceste adevăruri înalte vor fi baza și fundamentul unei bucurii și mai înalte în laudă și închinare? Când vom fi realizat pe deplin mântuirea cu toate binecuvântările care o însoțesc,

Altarul tămâiei

aceasta va pătrunde în așa fel în întreaga noastră ființă spirituală încât sufletul va avea liniștea de a se înălța deasupra propriilor binecuvântări - cu siguranță că nu le va uita niciodată și nu va uita cum au fost dobândite prin moartea lui Hristos - ci pentru a-L lăuda și admira pe Cel care este înălțat mai presus de orice binecuvântare și laudă. Chiar și aici, pe pământ, în puterea Duhului Sfânt, acest lucru poate deveni deja o realitate într-o anumită măsură.

Sângele de pe coarnele altarului este, așa cum am spus, mărturia mereu prezentă a unei răscumpărări înfăptuite și acceptate de Dumnezeu, care este acum baza închinării. Așa cum valoarea sângelui lui Hristos dănuie în veșnicie, la fel și lauda poporului său răscumpărat: „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 5.12). Aceasta va fi pentru totdeauna expresia bucuriei sfinților față de gândurile lui Dumnezeu cu privire la Persoana și lucrarea singurului Său Fiu născut.

*Mulțumire, închinare,
Se înalță către tron,
Se prostern în adorare,
Căci Isus le este Domn.¹*

Tămâia - însușirile morale alese ale lui Hristos

În acest context se cuvine să vorbim despre tămâie (Exodul 30.34-38) și - în strânsă legătură cu aceasta - despre untdelemnul sfânt, cu care erau unse Cortul întâlnirii și toate ustensilele sale, precum și preoții (Exodul 30.23-33).

Tămâia era compusă din părți egale din patru „mirodenii mirositoare” și era apoi „sărată” sau - cum traduc unii – „amestecată”. După toate probabilitățile, probabil că acest lucru înseamnă pur și simplu că se adăuga sare. În acest caz, nu avem de fapt nicio indicație cu privire la proporții. De fapt, nu găsim niciodată în Scriptură vreo indicație referitoare la cantitatea de sare (Ezra 7.22: „sare fără măsură”). Cu toate acestea, s-ar putea, de asemenea, ca acest cuvânt să nu se refere la sarea propriu-zisă, ci la mărunțirea și amestecarea diferitelor ingrediente, care astfel s-au condimentat sau „sărat” reciproc.

Tămâia trebuia să fie adusă în fiecare seară și dimineață pe altarul de aur - pe cărbuni luați de pe altarul arderilor de tot (Leviticul 16.12). Era parfumul care se oferea în *interiorul* Locului preasfânt, în timp ce în *afara* Locului preasfânt arderea de tot își răspândea parfumul minunat. Acesta din urmă emana numai din jertfă, iar primul numai din tămâie, cărbunii aduși de la un altar la celălalt arătând cât de strâns legate erau cele două. Aceeași sfințenie aveau amândouă, iar jertfa era baza laudei.

Tămâia era formată în principal din rășini exsudate de plantele condimentare. Aceste rășini sunt deci, într-un fel, un extract concentrat al esenței plantei în cauză. În acest sens, ele reprezintă mai mult semnificația morală și excelența faptelor decât toate detaliile lor. În natură ele sunt probabil singurul lucru valoros al plantei. În general, putem spune că ele reprezintă toată excelența morală a lui Hristos, pe care Dumnezeu o prețuiește atât de mult. Dar, așa cum în arderea de tot s-a consumat *totul*, pentru că *totul* era o aromă plăcută pentru Dumnezeu, la fel era și cu tămâia - nu ce rămânea sau ce era mai bun, ci *totul* în El era o aromă. Aici exemplul eșuează în mod necesar

---

¹ Remarca redacției: Din cântarea „Hört! Vieltausend Stimmen rufen”. Originalul în engleză „HARK! ten thousand voices crying” de J.N. Darby: Grateful incense this, ascending | Ever to the Father's throne; | Every knee to Jesus bending, | All the mind in heaven is one.

Altarul tămâiei

în reprezentarea Lui. Dar, privite altfel, miresmele arată motivele, spiritul și esența a tot ceea ce El a făcut și era. Esența acestor lucruri rămâne pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu. Este dificil să faci un contrast, când *totul* era desăvârșit și atât interiorul cât și exteriorul erau complet de aceeași esență. Putem, totuși, să facem distincția între detaliile exterioare ale vieții Sale, pe de o parte, și gândurile, dorințele și motivele exprimate în ele, pe de altă parte.

Descrierea tămâiei trezește un alt gând foarte grăitor. Cuvântul tradus în mod obișnuit prin „mirodenii mirositoare” derivă din cuvântul pentru „a parfuma”. Ar putea fi tradus și prin „parfumuri”. Pasajul din Exodul 30 conține și alte cuvinte cu un înțeles general asemănător: „(lucrare de) tămâie”, „condiment”, „cel care face mir” (Exodul 30.35). Această acumulare de expresii indică plenitudinea subiectului - Hristos nu poate fi descris într-un singur cuvânt. „Tămâia” indică mireasma Sa în focul sfințeniei divine, care L-a pus la încercare până la moarte; „lucrarea făcătorului de mir” ne amintește că diferitele ingrediente au fost amestecate în măiestria artistică a preamăritului Duh al lui Dumnezeu, adevăratul „făcător de mir”.

*Poți să unești marile nume
Ce ți-au venit cândva în gând,
Ce-au dragoste, putere-nțelepciune,
Și-angelică splendoare sunt:*

*Dar ele toate nu reflectă
Valoarea-I de Mântuitor,
Să-L pui în lumina corectă,
Oricâte-ar fi, e-un fapt minor.²*

Ajungem acum la cele patru ingrediente ale tămâiei.

Stacte – revărsarea inimii lui Hristos în cuvânt și lucrare

Stacte este un cuvânt grecesc folosit în Septuaginta pentru a reda cuvântul ebraic *nataph*, și înseamnă „a picura” sau „a se scurge”. Este numit astfel din cauza „picăturilor” de rășină secretate de arborele care o conține. A fost tradus și prin „balsam”, care este un termen mai general pentru rășini dulci, iar unii cred că provine de la arborele storax, o plantă care se găsește în Siria. Alții cred că este numele special al unei varietăți de smirnă, care se găsește în Arabia. Dar nu există nicio dovadă certă în acest sens și este destul de puțin probabil să fie așa.

În afară de faptul că este vorba despre o substanță parfumată și că ar putea proveni de la arborele storax, trebuie să ne limităm, prin urmare, la ceea ce este clar cu privire la semnificația cuvântului din utilizarea sa în alte pasaje din Scriptură, din care reiese clar scopul obișnuit, care - împreună cu utilizarea evidentă pentru tămâie și o posibilă coincidență cu mirodenia menționată - va stimula unele reflecții.

În unele pasaje, același cuvânt este folosit pentru a desemna ploaia: „Și cerurile au *picurat*” (Judecători 5.4), „Căci El trage sus *picăturile de apă*” (Iov 36.27). Iar în legătură cu aceasta avem în general ideea de revărsare: „Și munții vor *picura* must” (Amos 9.13). De aceea, cuvântul este folosit și pentru a desemna lucruri vorbite ca „curgând” sau „picurând”: „După cuvintele mele ei nu mai vorbeau, și cuvântarea mea *picura* peste ei” (Iov 29.22); „Buzele tale *picură* ca fagurul

---

² Nota redacției: tradus din cântarea „Join All the Glorious Names” de Isaac Watts (1674–1748): Join all the glorious names | of wisdom, love, and pow’r, | that ever mortals knew, | that angels ever bore: | all are too poor to speak his worth, | too poor to set my Savior forth.

Altarul tămâiei

de miere” (Cântarea cântărilor 4.11). Acest din urmă pasaj își găsește explicația în limbajul clar al Noului Testament: „Și toți mărturiseau pentru El și se minunau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4.22). În alte locuri, cuvântul este redat și prin „profeție” (de exemplu Mica 2.6; Ezechiel 21.2, etc.).

Folosirea cuvântului dă astfel imaginea unor gânduri care se exprimă sau „picură”, de exemplu în cuvinte de încurajare sau și în avertismente serioase. Nu mai este nevoie să spunem cât de deplin a realizat Domnul nostru acest lucru în fiecare cuvânt pe care l-a rostit, fie că era vorba de cuvinte de har și de milă față de cei care simțeau starea lor de neajutorare, fie că era vorba de avertismente și de demascarea ipocriților și a celor îndreptățiți de sine. Toate erau de un miros plăcut pentru Dumnezeu.

Dar ce consecințe a avut pentru El o astfel de „distilare”, o astfel de picurare? El nu a produs niciun cuvânt inutil, ci doar cuvinte ale adevărului veșnic, pentru care era dispus să moară. Acest lucru ne conduce la gândul că picurarea rășinii mirositoare a rezultat în urma străpungerii copacului. La fel era și la Domnul nostru. Disprețul, batjocura, ura care L-a străpuns - toate au scos la iveală doar supunerea parfumată față de Dumnezeu, care a fost exprimată în cuvinte de dragoste și adevăr chiar și atunci când a fost bătut în cuie pe cruce. Astfel, sudoarea Sa, care „s-a făcut ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ”, este de o veșnică și plăcută mireasmă pentru Dumnezeu, exprimând profunzimea cuvintelor Sale: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă!” Stacte ne face astfel să ne gândim la revărsarea inimii lui Hristos pentru Dumnezeu, atât din proprie inițiativă, cât și în îndurarea suferințelor Sale până la moarte.

Coajă de tămâie (onice) – supunere până în moarte față de voia Tatălui

Onice este tot un cuvânt grecesc. În sens literal înseamnă „unghie (de la mână)”. Îl avem din Septuaginta care traduce cuvântul ebraic astfel. Este tradus și prin „solzi” sau „coajă”, dar poate însemna de fapt o unghie (de la mână). Onice (a nu se confunda cu piatra prețioasă cu același nume: „onix”) este descris de autorii antici ca fiind o scoică, care se găsește în Marea Roșie, care, atunci când este zdrobită, își degajă parfumul. Acest lucru este semnificativ și este în concordanță cu semnificația generală a tămâiei. Hristos a venit în locul morții și al judecății. Dar cât de diferite au fost cuvintele Sale de supunere și dragoste completă, în comparație cu murmurul lui Israel! În timp ce Israel stătea tremurând pe malul Mării Roșii, ei au spus: „Pentru că nu erau morminte în Egipt, ne-ai dus să murim în pustiu?” (Exodul 14.11). Și totuși, Dumnezeu a deschis calea prin Marea Roșie, pentru ca această mulțime cărtitoare să treacă pe uscat. Dar Domnul nostru, în fața mării întunecate a morții și a judecății, prin care trebuia să treacă pentru a pregăti calea ca ai Săi să treacă în siguranță, a spus: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?” (Ioan 18.11). Aceasta a fost o adevărată mireasmă pe malul întunecat al morții, dintr-o viață care S-a dat pe Sine pentru a fi zdrobită în locul nostru la judecată. Se spune că acest „onice” era deopotrivă mireasmă și medicament - putem spune: mireasmă pentru Dumnezeu și vindecare pentru păcătos.

*Iubirea-n valea morții, știm,
În beznă și în mare chin,
Mireasma-și dă suavă.
La creșterea păcatului,
Mântuirea - laudă Lui! -*

*Emană numai slavă.*³

Se spune că această scoică se hrănește cu „nard” sau cu tulpini de plante de apă parfumate, iar acest lucru ne poate reaminti din nou că hrana Domnului nostru nu a fost în oalele de carne din Egipt, ci în voința Tatălui Său, deși această voință L-a condus la sacrificiul de Sine al vieții Sale: „Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10.18).

Galban – energie sfântă, perseverență

Galban apare (la fel ca și coaja=scoica de tămâie) doar în acest singur loc și, prin urmare, trebuie să deducem semnificația sa în principal din originea cuvântului. Atât cuvântul grecesc, cât și cel german sunt simple transcrieri ale celui ebraic, nu traduceri. Tulpina principală a cuvântului înseamnă „a fi gras, roditor” și ar putea deci să se refere la seva, la „grăsimea” plantei, la partea ei cea mai bună sau cea mai importantă. La aceasta se adaugă, prin terminația cuvântului, ideea de „plângere”, care ne amintește de suferințele „Omului durerii” (Isaia 53.3), care totuși nu au afectat niciodată desăvârșirea unei „grăsime” consacrate în întregime lui Dumnezeu.

Astăzi „galbanul” este cunoscut ca fiind o rășină gumoasă, extrasă de pe coasta de est a Africii și în Arabia. Are un gust amar de bilă (fiere) și un miros de mușchi, neplăcut. Dar adaugă rezistență și durabilitate celorlalte ingrediente. Se spune că alungă paraziții și târâtoarele și are și utilizări medicinale. Acest lucru nu ne lasă fără aplicații gânditoare la Domnul Isus. Cât de adevărat este că toată energia voinței Sale, așa cum este indicată în „grăsime”, a fost exprimată în supunerea față de Tatăl Său. Acest lucru este arătat pe larg în jertfe. De ce energie sfântă și durabilă a fost El marcat: „Mâncarea *Mea* este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4.34). Toate acestea au fost în întregime și numai pentru Dumnezeu. A fost calea Lui un drum al suferinței și al durerii? Cu siguranță, dar niciodată o cale a cârtirilor sau a plângerilor. Nu tocmai această energie a voinței, o voință care nu căuta decât să-L asculte pe Dumnezeu, a dat o notă specială întregii miresme a vieții Sale? „Grăsimea” a adăugat constanță miresmei suferințelor și dragostei Sale. Cu siguranță, pentru cei care nu aveau inimă pentru El, pentru care El era fără înfățișare și fără atracție, acest „galban” era ceva respingător, era prea acru pentru ei. Faptul că cineva nu trebuia să aibă *niciodată* alt gând decât voia Tatălui, că *niciodată* nu trebuia să se intereseze de lume în afară de Dumnezeu, că nu trebuia să coboare *niciodată* la nivelul oamenilor obișnuiți, era „prea mult” pentru ei. O, cât de mult a iritat această energie divină mândria indolentă a fariseilor și a irodienilor. Cât de mult a pătruns parfumul ei înțepător în mințile lor superficiale și în inimile lor ipocrite. Cât de mult a lovit despărțirea ei de lume inima și conștiința celor care trăiau doar pentru această lume. Și chiar și pentru ai Săi, parfumul „galbanului” depășea uneori credința lor și dezvăluia starea sufletelor lor. Încercarea bine intenționată a lui Petru de a-L descuraja atunci când Domnul i-a prevestit crucea („Dumnezeu să Se îndure de Tine, Doamne! Nicidecum să *nu* Ți se întâmple așa ceva!”, Matei 16.22) a fost întâmpinată cu o replică mai puțin prietenoasă: „Pleacă înapoia Mea, Satan! Tu ești un prilej de poticnire pentru Mine, pentru că gândurile tale nu sunt la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor” (Matei 16.23). Simpla afecțiune pământească, atunci când venea din partea cuiva, pe care alte motive ar trebui să îl caracterizeze, era o ofensă, în măsura în care căuta să-L abată de la voia Tatălui Său. Dar cum, în ciuda acestor cuvinte aparent aspre, tocmai această voință, care respingea pentru Sine o cale confortabilă, a produs un devotament al inimii față de Dumnezeu care - după cum am văzut - și-a pus amprenta asupra a tot ceea ce era în El. Așadar,

---

³ Nota redacției: titlul original în engleză: Love that on death's dark vale | Its sweetest odors shed; | Where sin o'er all seemed to prevail, | Redemption glories shed.

Altarul tămâiei

galbanul are ceva de spus și pentru noi. Cum o astfel de energie pătrunzătoare alungă „șarpele” și toate odraslele lui dăunătoare, aducând în același timp vindecare celor cu inima zdrobită care vin la El în păcatul și nevoia lor.

Tămâia – consacrare curată și deplină

În ceea ce privește frecvența apariției în Scriptură, tămâia compensează raritatea celorlalte cuvinte. Este, la urma urmei, un condiment bine cunoscut. În limba originală, cuvântul are o tulpină care înseamnă „a fi alb”. Astfel, Munții Libanului (care este același cuvânt), și-au primit probabil numele de la rocile albe de calcar din care este compus în mare parte. Se presupune că tămâia a primit acest nume datorită culorii albe a rășinii pure. De asemenea, se potrivește și cu flacăra albă cu care arde. Rășina este extrasă în Arabia și are un gust amar. Ea provine dintr-un copac care poartă flori cu cinci petale și zece stamine. Fructul este pentagonal și există cinci subspecii ale plantei. Aceasta crește pe roci de marmură aproape goale și își extrage hrana de acolo. Rășina se obține prin incizie și este foarte prețioasă. Nu este căutată doar ca tămâie, ci este folosită și în medicină și ca antidot pentru otrăvă.

Astfel, avem o abundență de aluzii la Domnul nostru, care a crescut „ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat” (Isaia 53.2) în pustiul arid al acestei lumi, unde, în mod natural, nu exista nimic pentru întreținerea vieții. Numărul distinctiv cinci, care marchează atât de mult Cortul întâlnirii și pe care îl întâlnim în florile, fructele și subspeciile acestei plante, ne amintește de adevărul referitor la Cuvântul devenit trup. Faptul că planta își ia hrana și parfumul din stânca de marmură trezește în noi gândul dublu că El a prosperat în acea voință pură și perfectă a lui Dumnezeu, care L-a condus într-o lume stearpă, dar unde a primit în toate privințele ceea ce era o mireasmă pentru Dumnezeu. Inciziile, din care curgea rășina, ne amintesc că străpungerea Lui a dat la iveală mirosul plăcut al supunerii depline față de Dumnezeu, care era de o valoare inestimabilă pentru Dumnezeu ca parfum și, în același timp, antidotul perfect pentru otrava cu care satan îl anesteziasse pe om, un medicament vindecător pentru cele mai profunde rele ale sufletului.

Acestea nu sunt decât slabe indicii a ceea ce ne este pus în față pe fiecare pagină a Evangheliilor, pentru ca noi să putem – fie așa! - să o folosim ca pe adevărata tămâie a închinării, și să oferim astfel mirosul plăcut al lui Hristos înaintea lui Dumnezeu.

Am dori acum să arătăm diferite pasaje din Scriptură care vorbesc despre tămâie, pentru a ne oferi o imagine a semnificației și a utilizării ei. Tămâia era așezată pe jertfa de mâncare din floarea de făină și, deși doar o parte din mâncare era arsă, *toată* tămâia trebuia să fie mistuită în foc (Leviticul 2.1-2). Tămâia se pune și pe pâinile punerii înainte de pe masa de aur – „spre amintire” (Leviticul 24.7). Jertfa de mâncare și pâinile punerii înainte vorbesc amândouă despre Persoana Domnului nostru. Tămâia de aici indică prețiozitatea Lui pentru Dumnezeu și pentru toți cei care împărtășesc gândurile lui Dumnezeu. Astfel cântăm:

*Adorând se pleacă inima noastră
când Numele Tău I-L prezentăm.⁴*

„Cine este aceasta care se suie din pustiul ca niște stâlpi de fum înmiresmați cu smirnă și tămâie” (Cântarea cântărilor 3.6); „Voi veni la dealul de tămâie” (Cântarea cântărilor 4.6). Aici, în

---

⁴ Nota redacției: tradus din cântarea: „Jesus! How much Thy Name unfolds“ von Mary Bowley Peters (1813–1856): The mention of Thy Name shall bow | Our hearts to worship Thee.

Altarul tămâiei

„Cântarea dragostei”, excelența lui Hristos este prezentată în simbolul tămâiei parfumate. Faptul că este doar un simbol este clarificat de mustrarea pe care Dumnezeu i-a trimis-o profetului atunci când jertfa a degenerat într-o simplă formalitate: „De ce vine la Mine tămâie din Seba?” (Jeremia 6.20).

Același limbaj simbolic este folosit pentru a prezenta binecuvântarea pentru națiuni în ziua viitoare a gloriei lui Hristos: „Toți cei din Seba vor veni, vor aduce aur și tămâie, și vor vesti bucuroși laudele Domnului” (Isaia 60.6). Vizita, pe care „magii” au făcut-o Pruncului Sfânt la Betleem, a fost o prefigurare a acestui timp de binecuvântare și, în mod semnificativ, darurile lor au inclus, pe lângă aurul slavei Sale divine, tămâia excelenței Sale și smirna care vorbea deja despre moartea Sa (Matei 2.11).

Amestecul – un echilibru deplin

Rezumând ceea ce am învățat, vedem în „stacte” revărsarea parfumată a cuvântului, lucrării și vieții Domnului nostru până la moartea Sa. „Coaja de tămâie (onice)” ne amintește mai ales că El a fost „zdrobit” în moartea Sa și, cu toate acestea, a produs doar parfumul devotamentului deplin față de Dumnezeu Său. „Galbanul” ne amintește de energia sfântă care nu cunoștea decât *un singur* scop și care a respins toate pretextele și expresiile de loialitate făcute cu jumătate de inimă. „Tămâia” vorbește despre puritatea Sa, care și-a găsit expresia în consacrarea Sa totală pentru Dumnezeu.

Aceste ingrediente trebuiau să fie luate în părți egale și în ordinea menționată. Nimic nu era disproporționat. Fiecare parte se afla în echilibru cu fiecare dintre ele, nu prin *reacție*, așa cum este adesea necesar la noi, oamenii, ci prin faptul că mireasma a fost intensificată și scoasă în evidență în adevăratul ei caracter. S-ar putea spune că, dacă s-ar fi folosit o cantitate disproporționat de mare de stacte, adică numai dulceață și parfum - deși acesta este menționat primul -, ar fi încețoșat simțurile. Dacă ar fi dominat galbanul, ar fi lipsit „blândețea și bunătatea lui Hristos” (2 Corinteni 10.1). Un exces de onice ar fi aruncat o lumină prea întunecată asupra vieții Domnului. Iar un exces de tămâie cu ardere liberă, peste măsura potrivită, L-ar fi determinat să se întoarcă la Tatăl în grabă - înainte de „a veni ceasul Său” (Ioan 13.1).

Dar totul a fost amestecat împreună în puterea Duhului, astfel încât, în rezultat, a fost „după arta celui care face mir”, absolut plăcut și spre bucuria Dumnezeului veșnic, legată împreună de „sarea” legământului veșnic, arătând caracterul permanent al Aceluia despre care vorbesc toate lucrurile și natura veșnică a laudei, al cărei subiect este El.

Cuvintele noastre sunt într-adevăr slabe, când vine vorba de a exprima ceea ce depășește în orice moment cele mai înalte gânduri ale noastre. Dar când Dumnezeu, în harul Său, ne prezintă detaliile ființei Fiului Său, adevărata smerenie va produce dorința de a înțelege lecțiile astfel comunicate.

De asemenea, să ținem mereu minte că acele lucruri, care în model apar în mod necesar ca o compoziție și ca fiind unite între ele prin forță și îndemânare aplicate în exterior, la Domnul nostru constituiau în mod inevitabil și necesar natura Sa. Noi spunem: „Dacă acest lucru sau acela nu ar fi fost în proporție” - dar acest lucru era imposibil. El *era* desăvârșit. Așa era El, și numai așa putea fi. Nici o tămâie ca aceasta nu putea fi făcută de oameni: Aceasta constituie blasfemia celor care vorbesc despre imitarea Lui, sau care Îl înjosesc punându-L în același rând cu alți oameni - și noi nu vorbim de Buddha sau de Mahomed, ci de Moise sau de Ilie sau de oricare dintre profeți. Nu, această tămâie avea *un singur* scop: să fie așezată pe altarul de aur pentru a-și răspândi mireasma în fața Celui care este singurul care Îl cunoaște pe deplin pe Fiul

Altarul tămâiei

(Matei 11.27). Iadul veșnic este partea celor care refuză să Îi acorde Hristosului lui Dumnezeu adevăratul și singurul loc înaintea lui Dumnezeu. „Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul?” (1 Ioan 2.22). Prin urmare, nu trebuie să ne surprindă să constatăm că cei care neagă natura iremediabil incurabilă a păcatului și pedeapsa veșnică pentru vina omului sunt aceiași care Îl denigrează pe Fiul lui Dumnezeu și neagă valoarea morții Sale ispășitoare. Cele două stau și cad împreună. Dacă păcatul nu este ceea ce spune Dumnezeu că este, atunci – spus cu reverență - Hristos nu este cine Îl prezintă aceeași autoritate. Dar odată cu aceasta se pierde și întregul adevăr. Nu ar exista niciun Dumnezeu, niciun Creator, nicio creație - nu ar exista nimic pe care credința noastră să se mai poată sprijini. Aceasta este nebunia iluzorie a minciunii lui satan și a omului, care, în urmarea lui satan, îndrăznește să-L asemene pe Sfântul lui Dumnezeu cu unul dintre copiii oamenilor (Psalmul 45.2).

În timp ce însușirile Domnului nostru strălucesc cu o strălucire deosebită în cele patru Evanghelii, al căror subiect direct este El, trebuie să avem mereu în vedere că toată Scriptura este „Cuvântul lui Hristos” (Coloseni 3.16). Gândul lui Dumnezeu, de la începutul până la sfârșitul Cuvântului lui Dumnezeu, este *Hristos*. Deci, și în acest sens, El este Alfa și Omega adevărului divin. Prin urmare, Îl vom găsi prezentat pe fiecare pagină a Bibliei, în modele, simboluri, acțiuni, istorisiri și caractere umane. Îi face plăcere Duhului Sfânt să miște astfel sufletul pios, să aducă miresme de departe - duhul parfumat din prima carte a lui Moise, onixul din cea de-a doua, și chiar galbanul înțepător de pe înălțimile înfricoșătoare ale Sinaiului și din profeți, tămâia din Cântarea Cântărilor - și să găsească toate acestea amestecate în astfel de psalmi de laudă, a căror temă este Hristos. Sau, ca să schimbăm puțin alegoria: credința va aduna cu bucurie toate aceste mirodenii sau le va găsi amestecate în toate părțile acelei „țări bune și largă” (Exodul 3.8) împrăștiat în Cuvântul lui Dumnezeu. O, dacă inimile noastre nu ar rămâne niciodată reci în fața unor astfel de subiecte și dacă nu ar face niciodată afaceri cu această tămâie sfântă, pentru a procura laude de la oameni! Să nu neglijăm să avem o conștiință cu adevărat exersată, pentru ca ascultarea și roadele în viață să fie revărsările prețurii noastre față de Fiul lui Dumnezeu. Nardul Mariei era prețios și putem fi siguri că ea personal a suportat un mare preț, dar sufletul ei era atât de plin de Hristos, încât costul personal nici măcar nu i-a trecut prin minte. Există o legătură divină și indispensabilă între natura Domnului și cea a poporului Său, care este într-o anumită măsură format de adevărul de care este cuprins. Fie ca harul Său să lucreze acest lucru în inimile scriitorului și cititorului - spre lauda Sa.

Legătura dintre altarul arderii de tot și altarul tămâiei

Faptul că toate lucrurile legate de altar, tămâie și untdelemnul pentru ungere sunt atât de strâns legate de preoție are o semnificație evidentă: toată închinarea adevărată trebuie să fie în numele preotului și prin preot. Orice închinare deplină, însoțită cu discernământ, trebuie să se facă prin Cel care a intrat în Locul preasfânt, atunci când a obținut o răscumpărare veșnică (Evrei 9.12). Acest lucru subliniază faptul că toată închinarea trebuie să se bazeze pe jertfa desăvârșită a Domnului nostru Isus. În mod justificat, Dumnezeu trebuie să judece păcatul. Dar, în dragostea Sa, a făcut-o în persoana Fiului Său preaiubit care, ca purtător al păcatului, a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Psalmul 22.1). Răspunsul la această întrebare a Suferindului sfânt este dat de El Însuși: „Totuși Tu ești Cel sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalmul 22.3). Datorită sfințeniei lui Dumnezeu, păcatul trebuie să fie judecat - un fapt extrem de grav, dar și extrem de binecuvântat. Ce odihnă ar putea exista pentru creație dacă Inițiatorul și Susținătorul ei nu ar fi perfect sfânt și drept? Dar - laudă lui Dumnezeu - judecata a fost purtată de către Înlocuitorul divin și, prin urmare, nu va fi niciodată executată

Altarul tămâiei

asupra poporului Său. Deci, din acest motiv, Dumnezeu poate locui în mijlocul lui și lauda lui se poate revărsa. Dar ei nu ar putea fi aproape de El, dacă Cel Sfânt nu ar fi fost părăsit de Dumnezeu. Laudele lor nu ar fi putut urca până la El, dacă agonia lui Hristos nu ar fi clarificat faptul îngrozitor și totuși binecuvântat că Dumnezeu era acolo, revărsând asupra Lui mânia pe care o meritam noi. Mai târziu vom vedea cum tot acest adevăr strălucește în altarul arderii-de-tot, cu care altarul tămâiei era legat în mod inseparabil. Cărbunii de pe altarul arderilor de tot, de unde jertfa ispășitoare se înălțase spre Dumnezeu cu mirosul ei plăcut, erau folosiți pentru a aprinde tămâia pe altarul de aur.

Putem deduce acest lucru din faptul că pe altarul de aramă ardea mereu focul (Leviticul 6.12,13). Exista o avertizare clară cu privire la „focului străin”. *Singurul* foc adevărat era acela care era pe acel altar de aramă și era modelul acelei sfințenii și dreptăți divine care a mistuit jertfa perfectă, Hristos, pe cruce. Orice altceva este „foc străin” (Leviticul 10.1). Acest foc de pe altarul de aramă provenea de la Domnul și a mistuit jertfa (Leviticul 9.24). Acest lucru demască blasfemia lui Nadab și Abihu care, în cea mai strânsă legătură cu această revelație, au disprețuit focul sacru și au folosit propriul foc aprins de ei pentru a oferi tămâie. Se aceea, focul disprețuit s-a aprins din nou - nu pentru a mistui jertfa, ceea ce fusese deja făcut, ci pentru a-i nimici prin judecată pe cei care refuzau să se plece înaintea voinței revelate a lui Dumnezeu, care se manifestase în harul desăvârșit.

De aceea cele două altare nu trebuie să fie separate: lauda trebuie să se bazeze întotdeauna pe jertfa lui Hristos. Nu se poate face altfel fără a nega Ființa lui Dumnezeu și adevărul Său. Lauda cerului din jurul altarului de aur aparține Celui „care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 1.5-6).

De aceea, în mod potrivit, atunci când psalmistul vorbește despre casa vrăbiei singuratice și cuibul rândunicii neliniștite, el se referă la aceste două altare: „Chiar vrăbia a găsit o casă, și rândunica un cuib pentru ea, unde și-a pus puii; altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeul meu!” (Psalmul 84.3). Ambele altare sunt astfel legate între ele și formează temelia fermă și durabilă pentru sufletul sărman și nevoiaș.

La fel și Isaia, când a văzut slava DOMNULUI în Templu și cum serafimii închinători cu fețele acoperite laudau măreția Dumnezeului de trei ori sfânt și trinitar, a fost copleșit de sentimentul necurăției sale și a lui Israel, până când unul dintre acești „arzători” (indicând probabil focul lui Dumnezeu, văzut în executanții judecării) a zburat la el cu un cărbune aprins pe care îl luase de pe altar și i-a atins buzele, zicând: „Iată, acesta s-a atins de buzele tale, și nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit” (Isaia 6.7). Cărbunele sfințeniei divine mistuise deja jertfa și mistuise și tămâia mirositoare. Astfel, în acest act simbolic, buzele profetului au fost curățate, și aceasta conform prețuirii lui Dumnezeu față de jertfa și de Persoana Domnului nostru.

Trecând la o altă scenă serioasă de judecată, avem o altă privire asupra acestui adevăr extrem de important, care pare cu atât mai important aici cu cât se referă la utilizarea reală și eficientă a tămâiei. Core și trupa lui îl respinseseră pe Aaron ca preot al lui Dumnezeu, cerând aceeași sfințenie și apropiere pentru tot Israelul: „Ajunge! Pentru că toată adunarea, ei toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor; și de ce vă înălțați voi mai presus de adunarea Domnului?” (Numeri 16.3). Prin această manifestare de evlavie, nu revendicau ei doar aceleași prerogative preotești pentru toți, și nu era acest fapt deplin corect? Dar aceasta l-a umplut pe Moise de o asemenea groază încât a căzut cu fața la pământ. Și-a dat seama că aceasta însemna nu numai o respingere a lui Aaron (Numeri 16.11), ci și a faptului că ei, ca popor păcătos, nu puteau sta înaintea lui

Altarul tămâiei

Dumnezeu altfel decât prin preotul care aducea jertfa. Cu alte cuvinte, această „răzvrătire a lui Core” (Iuda 11) implica respingerea Persoanei lui Hristos și a lucrării Sale de jertfă. În acest sens, era o formă simbolică de unitarianism.

Foarte repede, blasfemia acestor oameni „care au păcătuțit împotriva sufletelor lor” (Numeri 16.38) devine evidentă pentru toți. Ei iau cădelnițe de aramă (semnificativ, ele nu sunt făcute din aur, ci din ceea ce vorbește despre judecată) și oferă tămâie: „Și a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit pe cei 250 de bărbați care aduseseră tămâie” (Numeri 16.35). Cât de mult repetă toate acestea adevărul veșnic: nimeni altcineva în afară de Hristos!

Dar Dumnezeu nu este numai un Dumnezeu al judecării, ci și al harului, și astfel i se spune lui Aaron, adevăratul preot, a doua zi, când plaga lovește poporul din cauza cărtirii lui: „Ia cădelnița și pune în ea foc de pe altar și pune tămâie deasupra și du-o repede la adunare și fă ispășire pentru ei” (Numeri 16.46). Aaron face acest lucru și stă cu cădelnița „între cei morți și cei vii” (Numeri 16.48). Credința recunoaște în el pe marele Mare Preot, care stă infinit mai presus de noi și mijlocește pentru poporul Său cu mireasma Persoanei Sale și cu amintirea jertfei Sale.

Este de asemenea semnificativ faptul că cuvântul folosit pentru arderea jertfei arderii de tot („a arde”) este același cu cel folosit pentru arderea tămâiei. El provine dintr-un cuvânt care înseamnă „a urca” și este diferit de cuvântul folosit pentru arderea jertfei pentru păcat în afara taberei, care era „mistuită”. Astfel, ni se amintește că nu numai judecata mistuitoare a lui Dumnezeu a fost revelată în moartea ispășitoare a Domnului nostru, ci și că moartea Sa era cu adevărat „prețioasă” pentru Dumnezeu. Dar atunci când El tratează foarte specific păcatul *ca păcat*, El trebuie să clarifice care este singurul merit al păcatului.

Acestea ar trebui să fie suficiente în acest context pentru a arăta semnificația altarului tămâiei și a lucrurilor legate de el. Încheiem această parte a subiectului nostru cu câteva gânduri practice.

Gânduri practice

Prin sângele prețios al lui Hristos și prin harul divin, fiecare dintre cei din poporul lui Dumnezeu de astăzi este făcut preot: „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale, bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5). Aaron trebuia să aducă tămâie pe altarul de aur, atunci când pregătea candelile dimineața și le aprindea seara (Exodul 30.7,8). Totul este reprezentat aici ca fiind lucrarea lui Aaron, deoarece echiparea și destoinicia sfinților, fie pentru mărturie, fie pentru închinare, este lucrarea marelui nostru Mare Preot. Efectele acestora se manifestă în sfinți. Închinarea noastră este adusă prin harul Său, însoțită de lucrarea de corecție atât de necesară, care este indicată prin pregătirea candelilor.

Toată lauda trebuie să fie „prin El” (Evrei 13.15). Pe altarul de aur ar trebui să fie numai tămâia. De aceea, când legăm Numele Domnului nostru Isus de fiecare dintre rugăciunile și mulțumirile noastre nu este o simplă formalitate, ci o realitate și o necesitate. Ar putea exista măcar un singur grăunte de laudă sau o singură rugăciune plăcută lui Dumnezeu care să nu fie „prin El”? Această jertfă de laudă trebuie să fie permanentă, atât în vremuri de întuneric, cât și în vremuri de lumină. Ea este rodul buzelor care mărturisesc Numele Său. Hristos este altarul, temelia laudei noastre, iar El este și tămâia, substanța laudei noastre. Nimic nu este atât de plăcut pentru Dumnezeu ca Numele lui Hristos, ca o laudă care își oferă mireasma în adevăr lui Dumnezeu prin mărturisirea a ceea ce a făcut și a ceea ce este El. Lauda nu înseamnă a aduce sentimentele sau starea noastră

Altarul tămâiei

înaintea lui Dumnezeu, deși bucuria și veselia vor veni odată cu ea, ci înseamnă a-L mărturisi pe *Hristos*. Iar El provoacă bucurie în inima adevăratului închinător, a păcătosului mântuit prin har.

La toate acestea, *Hristos* adaugă mireasma propriei Sale Persoane preamărite. Slabă și rece este lauda prin ea însăși, dar Marele Preot are „multă tămâie” de oferit împreună cu ea, și ea se înalță la Dumnezeu în toată puterea și plăcerea desăvârșită a lui *Hristos* (Apocalipsa 8.3-4). El Însuși spune: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Evrei 2.12). Îl vedem aici pe Preot în compania familiei preoțești, și El nu Se rușinează de cei care fac parte din ea să-i numească frați, în timp ce îndreaptă lauda lor către Dumnezeu. Câtă demnitate și măreție dă aceasta întregii închinări adevărate. Este lauda lui *Hristos*. De asemenea, se spune despre David că L-a lăudat pe Dumnezeu „prin” ceata leviților care aduceau laude în Cortul întâlnirii (2 Cronici 7.6).

În legătură cu aceste jertfe de laudă există și o expresie mai practică: „Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu” (Evrei 13.16). Avem o ilustrare pentru aceasta în modul în care apostolul vorbește despre serviciul temporal al credincioșilor din Filipi pentru nevoile sale: el poate că era mic atunci când era măsurat după standardul lumii, dar era de o valoare incomensurabilă pentru Dumnezeu, deoarece Duhul lui *Hristos* îl produsese: „un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu” (Filipeni 4.18). Nimic nu poate avea o valoare mică sau nesemnificativă pentru Dumnezeu, dacă poartă mireasma lui *Hristos*. Cei „doi bănuți” ai văduvei au pătruns în toate locurile unde este vestită mireasma Numelui Său (Luca 21.2-4). Și astfel, nu numai dăruirea, ci toată slujirea adevărată făcută poporului lui *Hristos* este legată de altarul de aur. Nu putem spune, ca să ne exprimăm omenește, că atenția lui Dumnezeu este atrasă oriunde observă o urmă, oricât de slabă, a parfumului Fiului Său, pe care harul Său l-a produs?

Într-un mod foarte serios, în 2 Corinteni 2.14-17 se face referire la această mireasmă a Numelui lui *Hristos*. Cu îndrăzneala și libertatea credinței, apostolul vorbește despre călătoriile sale dintr-un loc în altul cu vestea bună a lui *Hristos* ca despre marșurile unui soldat victorios, care a fost el însuși, prin har, prizonier al lui *Hristos* și care acum este condus în procesiunea triumfală a aceluia Conducător victorios. El răspândește pretutindeni slava aceluia triumf, făcând să se manifeste mireasma lui *Hristos* în orice loc, atât pentru cei care sunt mântuiți, cât și pentru cei care sunt pierduți.

Se spune că în procesiunile triumfale ale generalilor romani se ardeau mirodenii parfumate. Când intrau în oraș - urmați de mulțimea de prizonieri -, se simțea un miros de viață în arderea acestor miresme pentru participanții la procesiunea triumfală. Dar pentru prizonierii care erau aruncați la lei, acest miros era un miros de moarte. Parfumurile erau astfel o pregustare fie a vieții, fie a morții. La fel se întâmplă și cu excelența lui *Hristos*: pentru noi, cei care ne plecăm înaintea Lui prin har și primim iertare și viață, parfumul laudei Sale este pregustarea unei vieți de plinătate și bucurie veșnică. Dar pentru cei care, din mândrie, resping harul Său, aceeași laudă vorbește despre judecata prin despărțire veșnică de lumină, dragoste și bucurie cerească.

Drugii – lauda pe parcursul întregii călătorii prin străinătate

În final, dorim să vorbim despre drugii cu care altarul tămâiei era purtat prin pustie. Acesta trebuia să însoțească poporul în toate călătoriile sale. În legătură cu caracterul de străin și în despărțirea de lume și de religia ei se menține adevăratul spirit de laudă: „Să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui. ... Prin El deci să-I aducem neîncetat o jertfă de laudă lui

Altarul tămâiei

Dumnezeu” (Evrei 13.13-15). Prin faptul că își îndreaptă fața spre Hristos, întorcând spatele lumii și căutând cetatea cerească, aceștia sunt adevărații închinători.

Altarul de aur trebuia să însoțească pe poporul lui Dumnezeu în toate peregrinările sale. Drugii, cu care urma să fie purtat, ne amintește acest lucru. Căci oricât de lungă sau de periculoasă ar fi călătoria, lauda lui Dumnezeu trebuie să caracterizeze pe poporul Său. Este o pregustare a laudei veșnice care îl așteaptă în glorie.

În Psalmul 84 se face referire la aceasta, care vorbește mai întâi despre un loc de odihnă care se găsește la altare, astfel încât, pe parcursul călătoriei, fiecare vale Baca (valea lacrimilor) devine o sursă de îmbospătare și întărire pentru călătorie, până când „se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu în Sion”.

Cele cincisprezece cântări ale treptelor (Psalmii 120-134) expun aceeași idee despre drugii: cântarea de laudă în mișcare înainte până la atingerea țintei. Aceste „cântări” erau laudele poporului în timp ce urca la Ierusalim pentru a se închina la sărbătorile lor și sugerează chemarea reînnoită a lui Israel la sfârșitul zilelor - de la rătăcirea lor înapoi la Dumnezeu, sursa întregii lor bucurii - și, într-un sens și mai înalt, este vorba despre întreaga lor călătorie care duce la „cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10). Fiecare etapă a călătoriei, de la singurătatea sufletului care locuiește la cei „care urăsc pacea” (Psalmul 120) până la cântările slujitorilor Domnului, care zi și noapte nu încetează să-L laude (Psalmul 134) - totul este marcat de laudă.

Acestea sunt adevăratele „etape”, marcate de Cel al cărui altar îi însoțește pe cei dragi ai Săi, indiferent de căile pe care El îi conduce pe tot parcursul călătoriei lor.